



Skoler, høyskoler og universiteter må ta inn over seg at verdens rikeste selskaper er blitt eksperter på å avlede nettopp den konsentrasjonen som en utdanningse forutsetter. Det er trist å se unge mennesker som har valgt å oppsøke et bibliotek for å lære, men som blir sittende på lesesalen og jage raske belønninger på skjermen.

Derfor bør det være et mål at det offentlige rom, og særlig steder hvor folk skal lære, er bygget på en måte som skjerner oss mot digitale distraksjoner.

Det handler ikke om å begrense friheten til å skrolle, men om å skape egne rom der konsentrasjon faktisk blir mulig. For å være frie til å lese, skrive og lære, må vi også være frie fra konstante avbrutelser.

Vi kan tenke oss biblioteker med dokkingstasjoner for mobiltelefoner ved inngangen og universiteter med skjermfrie lesesaler og seminarer. Men dette er bare begynnelsen. Fremover trenger vi nye samarbeid mellom byplanleggere, arkitekter og forskere for å forsvare konsentrasjonsevnen i samfunnet.

Hva kommer etter lesekrisen?

Det er først de siste årene at omfanget av lesekrisen er blitt tydelig. Heldigvis ser det ut til at både det politiske Norge og

dagens foreldre har fått øynene opp for problemet.

Regjeringen har lovet en milliard ekstra kroner til et nasjonalt leseløft, selv om det fortsatt er uklart hvordan pengene skal brukes. Den gode nyheten er at tiltakene vi foreslår, knapt koster noe. De vil også raskt ha effekt, slik videregående skoler som har gjennomført mobilfrie dager, rapporterer om.

Samtidig handler lesekrisen om mer enn bare lesing. Finnes det egentlig noen i dagens samfunn som er fornøyd med hvordan mobiltelefonen og sosiale medier er vevet inn i livene våre? Derfor har vi også en mulighet. Når misnøyen er så bred, er tiden kommet for å gjøre konsentrasjon til et felles ansvar.



Over en fjerdedel av femteklassinger leser på det laveste målbare nivået. De ser ikke forskjellen på en b og h.

Plogingen som avslørte Norge

Jeg har ventet med å skrive dette.

Debatt

Atta Mohammed

Bærum

Ikke fordi jeg manglet ord, men fordi man ikke bør skrive i affekt når man er norskpakistaner, lokalpolitiker og nylig har fått halebenet sitt involvert i norsk kulturdebatt.

Dessuten måtte snøen forsvinne først. Det er lettere å tenke klart om norsk vinter når man ikke lenger risikerer å møte den i en nedoverbakke.

Vinterens store føljetong var ploging. For andre var det skiteknikk. For meg var det integrering med risiko for varige mén.

Jeg gikk forsker Asle Toje i møte. Han var bekymret for at Norge mistet sin enhetskultur. Som norskpakistaner tenkte jeg: Her må jeg bidra. Med ski.

For hva er mer norsk enn ski? Brunost kan man lære seg å like. Bunad kan man kjøpe. Dugnad kan man overleve. Ski er ikke en aktivitet. Det er en statsborgerskapsprøve med glatte planker.

Så kom forfatter Simen Sætre. Han gjorde ploging til et slags svik mot norske verdier.

Der sto jeg. I omvendt V-stil. Med knær uten opplæring. Med hofter som tok imot 105 kilo.

Og så fikk jeg beskjed om at min eneste metode for å overleve en nedoverbakke var et moralsk sammenbrudd.

Jeg ble forvirret. Kommunalt forvirret. Jeg trodde ploging var forsiktighet, trygghet og folkevett med bindinger. Men nei. Ploging var visst svik. Mot Norge. Mot verdiene. Muligens mot Eidsvoll.

Sætres svik

Mine politiske kolleger gjorde ikke saken bedre. De kom med forslag. Det gjør politikere når andre lider. Noen mente jeg burde hoppe i Skuibakken.

La meg være tydelig: Jeg står ikke på toppen av Skuibakken. Ikke fysisk. Ikke symbolsk. Ikke med hjelm. Ikke med imam. Og ikke med politiske motstandere i unnaennet.

Når folk som er uenige med deg, foreslår skihopp, bør du alltid sjekke livsfor-sikringen først.

Likevel tok jeg norskheten på alvor. Jeg meldte meg inn i Skuibakkens Venner. Ikke nok med det. Jeg ble styremedlem. Det kan være integrering. Det kan også være et rop om hjelp.

Så kom sviket. Simen Sætre innrømmet i en norsk nisseavis at han selv hadde ploget. Mannen som hadde gjort ploging til et nasjonalt verdibrudd, ploget selv.

Nei, Simen Sætre. Dette var skuffende. Ikke fordi du ploget. Det gjør vi alle. Noen ploger i skiløypen. Noen ploger i livet. Noen ploger i politikken og kaller det kompromiss.

Det skuffende er at du lot oss tro at ploging var et svik, mens du selv brukte den som nødutgang.

Tar plogingen tilbake

Derfor tar jeg nå plogingen tilbake. Ploging er ikke et svik mot norske verdier. Ploging er norske verdier.

Ploging er måtehold. Ploging er trygghet. Ploging er lav risiko og høy selvinn-sikt. Ploging er en høflig samtale med tyngdekraften.

Ploging er sosialdemokrati i nedoverbakke. Alle skal med. Men helst ikke rett i et grantre.

Så til alle som har kjent skam over omvendt V-stil: Reis dere. Bøy knærne. Hold avstand. Og plog med verdighet.

For hvis Simen Sætre kan ploge, kan vi alle ploge.

Forskjellen er bare at noen av oss gjorde det offentlig, med vondt haleben, i den ærlige tro på at vi reddet norsk enhetskultur.



Ploging er sosialdemokrati i nedoverbakke. Alle skal med.



Vinterens store føljetong var ploging. For andre var det skiteknikk. For meg var det integrering med risiko for mén, skriver Atta Mohammed (bildet).

Foto: Dan P. Neegaard